

Tere !

Olen 13-st aastane Iiti-Jantra Metsamaa ja tahan teile kirjutada lugu mis juhtus 8 või 9 aastat tagasi minu, tädi Marju ja kodukaku ehk öökulliga.

Kuna elan Saaremaal Pammuna poolsaarel, siis siin on rannarahval selline komme, et oma vanad või kasutud kalavõrgud kasutatakse ära aedade ehitamisel, huvitav on see, et kalavõrk püüab ka maismaal ühte koma teist, näiteks on võrgus olnud lambaid, kassipoegi ja ka kuivatatud kala, (tuulehaug). Kuid ükskord kui minu tädi pidi naabermajal silma peal hoidma märkas ta, et võrgus rapsib mingi suleline pusa ja kuna tädi Marju hoolib loomadest väga tõttas ta sellele pusale appi, pusaks osutus öökulli ehk kodukaku lendav poeg. Tädi Marju püüdis teda kohe pärast vabastamist lendu lasta kuid öökula (meie öökulli hellitus nimi) ei lennanud kuhugi vaid vaatas tädile nii nunnu näoga otsa, et tädi arvas teda veidi kosutada, seades selleks kööginurka papist kasti, mis oli pealt lahti. Pakkus siis öökulale juua mida too ei joonud ja süüa mida too ei söönud. No ja kes siis sellisega siin maal „rallib“. Ja nii see öökula seal kastis istus. Ja tädi Marju askeldas oma toimetusi köögis edasi kuni saabus õhtu, majas kustutati tuled ja tädi Marju puges sängi mis asub majas teisel korrusel. Kui sa siis öösel magad ja oled unustanud, et sul üldse mingi öökula köögis kastis on aga all korrusel käib ilge lärm ja kolin, kukuvad tassid, plekk kopsikud ja muu nassvärk siis oled sa kindel, et köögis on kurikaelad kohal. Kööki jõudes on kõik vaikne. Tädi Marju näeb vaid suurt segadust ja kuritöö jälgi. Oma unise peaga ei oska ta ühtegi mõistvat seletust sellele segadusele anda. Kui äkki meenub talle öökula..., aga öökulat kastis ei ole. Tädi Marju leiab ta mannavahu poti seest mis oli õhtul pliidi servale lahtiselt jahtuma jäänud. Öökula oli seal sees nii palju plätserdanud, et lihtsast mannavahust oli saanud „suleline mannavah“. Öökula ise oli värvunud kergelt roosaks ja tädi Marju kes toidu sees soperdada ei luba, tegi sellele kõigele lõpu, sest toas ei joosta ja veel vähem lennatakse mannavahu potti. Aitas siis seda öökulat veel viimast korda, pesi ta puhtaks, pani kasti ning kasti viis õue veidi kõrgemale kohale. Mannavaht mokas, tuba segi, uni läinud ja abiprojekt lõppenud, heitis tädi Marju uuesti sängi. Hommikul oligi öökula ära lennanud ja las lendas metsa kus on õige koht lennata. Meile lastele tegi see lugu väga nalja ja tore, et öökula ei lennanud kohe peale päästmist ära vaid tekitas enne selle suure MANNAVAHU SEGADUSE. Nüüd on meil veel üks lugu mille üle itsitada.